

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes száma ára 10 kr.

Bérmentetlen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett e lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Van-e zsidókérdés, s kell-e azt felszinen tartani?

Nemcsak a magyar, hanem a külföldi irodalomnak is sok oly írója van, ki jobb és halásabb téren érvényesíthetné irodalmi működését, mint azáltal teszi, hogy a zsidókat legyezgetve, ékes tollával, költői irányával a való tény, hogy létezik zsidókérdés tagadni s a zsidókat tisztára mosni iparkodik.

Hiu törekvés; ki hallotta még, hogy a „szerecsent fehérre lehet mosni“, ki hallotta még, hogy oly tény, melynek következményei napról-napra nyilvánulnak, eltagadni lehetne, hisz a fénylő nap sugarait sem lehet az égről elvitázni; — zsidókérdés pedig ép oly fényesen megálló igazság, mint a nap sugarainak létezése.

Igenis van zsidókérdés

Csak a zsidók maguk azok, kik e kérdés létezését tagadják, állítván, hogy ők nem képeznek fajkülönbséget, ők csak vallásfelekezetként állanak elszigetelve a többi vallásfelekezetek között.

No hát a zsidó, mint mindég, ez állításában is hazudik. Mert ők igen is képeznek külön fajt: — és épen ebben fekszik a baj. A vallás különbség a mai vallási türelmet hirdető korban nem választhatja s nem is választja külön a haza gyermekeit, — de igen is külön választja azon fajkülönbség, mely az ország uralkodó fajával ugyanazonosítani nem akarja, nem tudja magát; és nem fogja tudni soha, mert saját bűneit levetkezni, s az uralkodó faj erényeit felölteni képtelen. A bűn posványában születve, abból kibontakozni képtelen s marad mi volt, zsidó, megtartva fajtát jellemző bűneit.

S e bűnök, mintha össze nőttek volna e fajjal. Statisztikailag kimutatta e sorok írója már egy ízben, hogy a büntető igazságszolgáltatás által elítélt bűnesetek közül: a lopás, csalás, orgazdaság, hamis bukás és hamis eskü büntetettéért elítéltek közül kilenczvenkilenc század részben zsidó volt a tettes; az emberölés bünteténél csak tíz század-részben érintik a zsidókat a hozott törvényszéki ítéletek; míg betörés és rablás büntényénél ismét emelkedik s már hetven századra megy fel az elítélt zsidók száma. Nem kell sokat gondolkoznunk a felett, miért van az, hogy míg a többi bűnöknel oly nagy százalékban szerepel a zsidóság; az emberölésnél csak ritkán találunk zsidó tettest: azért, mert egyéb bűnöknel nincs, — az emberölés és gyilkosságnál pedig van halálbüntetés s a zsidó, a szabadságbüntetést még csak meggyalázó büntetésnek sem tartja, kiállja büntetését, hogy folytassa üzemeit ott, hol megszakitotta azt, ámde a halálbüntetéstől borsodzik a háta, mert e faj egyik főjellemvonása: a gyávaság.

Ily faj, mely e bűnöket a jeruzsálemi kivándorlás óta levetkezni képtelen volt, ily faj egy erényekben tündöklő fajjal soha sem fogja magát azonosítani, — s mert ezt nem teszi, ez oka annak, hogy van zsidókérdés és kell lenni e kérdésnek, hogy megtisztuljon a föld a büntelt zsidófajtól.

Van tehát zsidókérdés s hála az antiszemitikus eszmék terjedésének, lesz is s reméljük nagyobb kiterjedésű lesz e kérdés, mint volt eddig; terjedni fog az mindaddig, míg megoldáshoz nem fog jutni.

A zsidókérdés létezésénél, azok, kik e létezését már nem akarják tagadni, azt állítják, hogy e kérdés, ha van is, csak a legújabb kor, — pár év szüleménye, s annak keletkezését összekötik I-tóczy és Ónody működésének kezdetével.

Vastag tévedés.

Istóczy, Ónody még gyermekek voltak, vagy talán napvilágot sem láttak akkor még, midőn a zsidókérdés már felszinen uszott e hazában. Nem keli hozzá valami különös nagy államférfiui tudomány, de még a történet lapjait sem kell pontól-pontra elolvasnunk, s még is tudhatjuk, hogy hazánkban, nem egy alkalommal szöllottak a törvények a zsidók visszaéléséről, nem egyszer vetette közbe magát a törvényhozás, hogy a zsidóknak a harminczad bérlet nem engedélyezhető, kimondta, hogy fekvő birtokot nem szerezhetnek, sőt voltak törvényhatóságok, — akkor még vármegyék, — melyek még a letelepedési engedélyt is megvonták saját területeiken a zsidóktól. E sorok írója még gyermek volt, midőn Magyarország legkisebb vármegyéjének székhelyén Tornán lakott; e megye akkor az egész területén nem tűrt meg zsidót s csakis magában a székvárosban volt két zsidó család, egyik az uradalmi szeszgyárt birta haszonbérbe. — mert e lelket és testet öltő termény készítésére szánt gyárat, mint most is, úgy akkor sem tudták magyar ember nyakába kötni, — míg a másik család kereskedő volt. Tudvalevőleg, a kereskedést akkor csak görögök és zsidók űzték Magyarországon s a megye közönsége görögöt épen nem akarván letelepíteni, magyar ember pedig kereskedésre nem vállalkozván, kénytelen volt zsidót fogadni be a városba. De e két zsidón kívül aztán az egész megye területén nem is volt több. Ámde nem csupán a legkisebb megyében, hanem az ország több városában s a határörvidék egész területén a zsidók letelepedése tiltva volt!

S kérdem most már, nem volt-e ez zsidókérdés?

De igen!

Csak hogy akkor még nem nőtt meg a zsidók száma annyira, mint ma; nem volt minden harmadik negyedik zsidó báró, nemes, földesúr; nem vásárolták össze az ősi,

nemesi földbirtokokat, s nem érvényesíthették befolyásukat; azért a hatalom könnyen bánt el velök; de megteremtették az emancipációt, a zsidó szemtelenség és tolkodás e bevehetetlen várát, s a zsidóság egy évtized alatt feltolta magát, nyakára ült még a hatalomnak is s a nemzet ekkor felemelte tiltakozó szavát, s ebből azt állítják, hogy így született meg a zsidókérdés.

Oh uraim, a történetet meghamisítani nem lehet!

A zsidó kérdés meg volt hazánkban századok óta s az újabb kor csak erősebb alakban hozta azt felszínre, de nem teremtette azt meg.

Istóczy, Ónody s a többi antiszemiták csak kifejezést adtak a nemzet azon óhajának, mely szájadon át a nemzet kebelében élt!

A zsidókérdés tehát nem csak hogy létezik, hanem létezik az már századok óta e hazában, mint létezik a külföld nem egy országában, mit senki, ki olvasni tud, tagadni nem fog.

S a zsidókérdés létezésénél önkéntelen felmerül azon kérdés is, hamár létezik zsidókérdés, miért kell azt felszinen tartani?

Szerintünk, maga a kérdés létoka követeli, hogy fentartsuk azt. A kérdés létoka, mint eddig láttuk az, hogy a zsidó faj, bűnposványában fetregve, fajunkkal ugyanazonosodni nem fog soha s megszokott bűneit levetkezni s fajunk erényeit felölteni képtelen; — s így e szempontnál fogva a zsidókérdést fenn kell tartani, hogy a mi nem akar hajlani, törjék meg.

A zsidóhatalom ma már nem csupán nálunk hanem Europa más államaiban is oly ijesztő mérvben növekszik, hogy ha gátot nem vetünk terjeszkedésének, fajunkat elsodrassal fenyegeti, mint a rohanó vízár, mely elsöpör magával mindent, mi élő vagy halott, lény vagy tárgy, kedves emlék, vagy félrodbott lom!

A zsidóbefolyás, mely az álutakon, bűnök összehalmozása folytán teremtett pénz által lett oly nagygyá, feltolta magát már a kormány körökig, — sajnos de való, hogy még a kormány kezei is kötvék a zsidóbefolyás által. Egy Rothschild megtagadja a magyar nemzetnek a hitelt s megállíthatja a kormány gépezetének kerekét. A zsidóság el foglalta az ipar és kereskedelem felvirágzására alakított minden intézetek fő állomásait, — megszerezte a részvénytársulatok részvényeit s megkerítette magának az intéző befolyást. A zsidóság összevásárolta az ősi nemesi földbirtokot s leszorította a régi nemesiséget azon térről, hol a nemzet boldogítására működhetett. Bele ült az ősnemesi kastélyokba, felvette az ősnemesi neveket, beletolalkodott az országházába, bárói koro-

nákat szerzett, — s most befolyásolja a nemzet életét a kormánytól le az utolsó szatóc testület pénzintézetéig!

S mire fog ez vezetni?

A nemzeti lét megsemmisüléséhez

S szabad-e ezt megengednünk?

Nem, soha!

A féreg, ha rátaposunk, lábunk alatt meggörnyeszi a potrohát, vergődik, megakarja menteni életét.

S mi a féregnek szabad, azt egy hajdan erős nemzet nem teheti meg?

Keblén ápolja tovább is e vampir fajt, e szipolya fajzatot?

Nem, soha!

Nekünk létkérdésünket támadta meg a zsidóság, nekünk e létért küzdenünk kell.

Ki kell tépni keblünkől e kígyót, mely mint a kullancs a gyapotba befészkelte magát nemzet testületünkbe s miként a kullancsot nem lehet másként eltávolítani, csak úgy, ha a gyapotot is kitépjük, — úgy nem lehet e szipolya fajt másként lerázni, mint ha kiirtjuk azt.

Irtó háborút tehát ellenük!

De nem fegyverrel, nem botokkal, mely alatta áll egy nemzeti méltóságnak, hanem irtó háborút társadalmi uton s ha ezt megindítjuk, önkényet fognak lehullani a vampírek a nemzet testéről.

Meg kell mentenünk a magyar nemzetet a zsidóságtól, le kell ráznunk a nyakunkra ált bűnös fajt, szabaddá kell tennünk a magyar ipart, kereskedelmet, termő földet a zsidó befolyástól, hogy megtisztulva az ország boldog legyen, boldog mint volt az előtt, mielőtt a nemesi czimerek, a bárói koronák nem állottak a zsidó nevek fölött.

Szabaddá kell tennünk Magyarországot a zsidó faj befolyásától.

És ezért kell felszinen tartani a zsidókérdést.

Ez meggyőződésünk, elmondottuk nyíltan, ki nem érti szavainkat, ne kövesse azokat!

Szentmargitay Ráfael.

Vidéki levelezés.

Kókai levelezőnkől következő érdekes levelet vettük:

Tekintetes szerkesztő ur!

Községi beléletünk szomorú állapotának

AZ „UJPEST” TÁRSZÁJA.

Ö s s z e l

Ha a hulló falevele
Rám borul a zord őszel:
Könyem árja megeredve,
Szívemre a bu lövel,
Hiszen olyan volt e szív is,
Mint nyáron a díszlő fa;
De már mostan csak tengődik,
Mert másé az a csalfa,

Megesipte a kőd a galyat,
S lehullt mind a levele
Szívemnek is az a baja,
Hogy hervasztja szerelme
De nem soká dobog már az,
Megöli a nagy bánat,
S akkor lesz csak újra boldog,
Ha már nem ver utánad.

S ha a bánat bösz viharja
Mégfészti szívemet;
És a kis hurt elpattantja,
Mely csak érted szenvedett:
Jöjj ki néha sírhantombhoz,
Hogyha sorsod háborít;
Megosztom én még ottan is
Csalfa leány fájdalomid. Ugró Gyula

illusztrálására mellékelve van szerencsém egy „Idézést” beküldeni, mely világosan bizonyítja, hogy minő lábon áll itt minálunk is a közigazgatási ügykezelés és minő kezekbe van e nagy és népes községnek vezetése letéve. Állapotaink oly siralmasak és szégyenletesek, hogy azt a legügyesebb toll sem volna képes leírni, kevésbé annál az én gyenge tollam, mely nemcsak nem tudja azon egekbe kiáltó miveltségetek tollára venni, de még azoknak egyszerű regisztrálására sem képes. Tekintetes szerkesztő ur természetesen fogja találni a viszonyok és körülményeknek e szomorú fejlődését akkor, ha az okot, mely az okozatot előidézte csak, azon pár hangsúlyozva aposztrófált szóra vezetem vissza, hogy itt nálunk a zsidó az ur, — a zsidó uralkodik, a zsidó kormányoz, — a zsidó pénzhatalom pusztít, rombol, terrorizál. — Igenis, fájdalom, itt a zsidó minden; rontja, bontja a jó egyetértést, corumpálja a népet, erkölcselenti a közigazgatást, dominálja az előljárás-ot, uralja a bírót, járszallagán vezeti a jegyzőt és a községi hivatalnokokat, szóval oly hatalom, mely mellett a népek hatalma elenyézik, oly erő, mely a keresztény lakosság erejét megtöri.

Nekünk itt már akaratumnak sem szabad lenni, mert a zsidó hatalom parancsolja, hogy az ő akarata a mi akaratumk kell, hogy legyen. Kényétől kedvétől függünk, mint a hajdani urbéres rettegett földesurától. Térdet, fejet egyaránt kell, hogy hajtsunk e sehonnai, aijas, ronda emberi fajzat előtt, mely már mindenünket, ingónkat, bingónkat bírja, még szabadságunkat is.

Hogy hova vezetnek ezen állapotok, ha még sokáig így változatlanul fenállani fognak, — hogy mivé leszünk e nép- és nemzetelő korecsfaj megdöbbentő látvány hatalma alatt, — hogy mivé fognak fejlődni a viszonyok társadalmilag és politikailag, ezen élhetetlen, rongy, undok emberek határtalan befolyása közepette a közéletre, annak csak a jó isten volna megmondhatója. Azonban egyet tudok és ez a meggyőződés oly mély gyökeret vert bennem, hogy azt semmiféle bölcselkedés megengedni nem képes, azt hogy a zsidókérdés olyan kérdés népünk előtt, mely egyenlő a lenni vagy nem lenni, a virágozni vagy elenyészni, a gyarapodni vagy pusztulni, nagy fontossága és nagy horderejű kérdésével. E hitben tántoríthatatlan, e meggyőződésben megingathatlan vagyok mint a szikla és zátony a nyílt tengerben. Csapdoshatják azt a viharok ereje alatt feltornyosuló hullámok, de azért azt meg nem török. Így vagyok én is a zsidókérdéssel. Nekem hiába beszél az az államférfi, politikus vagy bölcsnek bírásban álló zsidózsoldos, hogy az antiszemitizmus csak közép-kori kérdés lehetne, mert az sem a liberalizmus sem a humanizmus modern doktrínáir tanáival össze nem fér; én ezeket oly kicsépett üres frázisoknak tartom, melyeknek abszolút semmi reális értékük nincsen és melyeket elhinni a gyengébbeknek van szánva.

Ujpest „nagyjai”.

— Néhány eredeti fénykép. —

Kedves szerkesztő barátom!

Hosszú idő telt el azóta, hogy mi a jó Vámosy bátyánk direktorsága alatt nyomtuk az iskola padjait. Azóta nem is láttuk egymást, — csak levélben. Neked ugyan felvitte az isten a dolgokat, csinált belőled ujpesti redaktort s alkalmat nyújtott ahhoz, hogy a megye és község Augias istállója kitisztításához hozzá járulj. En csak — mint tudod — szerény fényképész lettem, a ki mások ábrázatának hű visszaadásából keresem meg kenyeremet. Az ilyen magamfajta üzletembernek reklámra nagy szüksége van. — Te szerkesztő vagy, barátom voltál mindég, hozzád fordulok ez ügyben. — Ép ezért küldök be neked néhány általam legujabban készített fényképet. Ha jóknak találod, mutasd be t. olvasóidnak. E réven vélek használni üzletemnek.

Ha megtetszenek a képek, parancsolj csak barátom, szívesen készítek még számodra.

Isten veled! Üdvözöl barátod
B. Sándor.

I.

Boscovics Alajos.

Az első tekintetre zsidó, a másodikra jezsuita, a harmadikra megtekinteni sem érdemes.

Hisz ha egyéb más okom nem volna az antiszemitizmust jogos kérdésnek tartani, még akkor is elég ok volna erre az, hogy a mi községünk, mely még két évtized előtt tekintélyes és gazdag volt, polgárai bőségben uszva jó egyetértésben élve egymással, most mióta a zsidók benne letelepedtek koldus lón, melyben azonfelül a vizsaly és egyenlenség világa uralkodik, amit csak az az élhetetlen, nyomorult fajzat idézett fel. A míg a zsidóság terjedésének és hatalmi térfoglalásának erős gát társadalmilag vagy törvényhozásilag nem vettetik, amíg velük szemben a törvények sujtó ereje nem éreztetik, a míg ők rendkívüli kiváltságokkal és különös polgári jogokkal felruházva maradnak, t. i. hogy nekik szabad minden, a leggyalázatosabb, a legocsmányabb bünt is büntetlenül elkövetni, addig a magyar csak igása marad e henyelő komisz népek, csak urbérese lesz a lelketleneknek a kereszténység, mely részére fáradozik, izzad, dolgozik.

De elvégre a megélhetés csak a munkával jár; a magyarnál az életet munka nélkül életnek nem tekinthetem, a nélkül mint tapasztaljuk csak a zsidó el és uralkodik, sőt mellette még uralkodik is.

Bocsánat tek. szerkesztő ur, hogy a zsidókérdés feletti elmékedésben tárgyamtól, melylyel foglalkozni szándékom volt annyira eltértem. De hogy rövid legyek, az ide csatolt „Idézésre” vonatkozólag csak egy ténny kívánok felhozni, melyből szerkesztő ur ismert nagy logikai következtetésénél fogva az érintendő, nálunk szereplő egyéneknek jellemvilágát úgy is megismerni fogja, ha tüzetesebben velük most nem is foglalkozom, minthogy maga a szóban forgó eset őket és kilitüket minden commentár nélkül megismerteti.

Van itt valami a római kath. kántorságból kikopott Lankó Ferencz nevű, a zsidóbarátság és kegy mellett az uborkafára felkapaszkodott egyén, — ki mellesleg megjegyezve a „Vároki társulat”-nak pénzkézeltője, a nélkül, hogy számtalan erélyes feihívás daczára a társulatnak 1871-ik év óta ez ideig még számolt volna.

Ez a tisztos (!) ur a zsidóknak protektor-sága alatt oly hatalmas lett, hogy az ő parancs-zavára a zsidó bűnpénz által befolyásolt bírónk és jegyzőnk még holtakat a sírból is megidéz. Hogy ez nem tréfa dolog, ami semmi komoly alappal nem bír, arra legyen szabad csupán csak azt felemlítenem, hogy az ide csatolt „Idézés” oly egyének szól, ki már 1875. év április hó 11-én örök álmra elszenderült és kit a mi hatalmas, bölcs előljáróságunk szent Péter utján f hó 2-ára a törvényes következmények terhe mellett megidézett. Hogy a szegény elhunyt czimzett a kitézött határnapon nem jelent meg, az ott leli egyszerű és mindenki által megérthető magyarázatát, hogy szent Péter helyett én jutottam az idézésnek birtokába;

Inkább magas, mint középtermetű, inkább disznón hizott, vagy félhizott disznó — mint sovány, — inkább róka, mint macska, vagy talán mindkettő: róka s macska.

Zsidó a szó legszorosabb és legkomiszabb értelmében. Mesterségére nézve kitanult borbély legény és valóságos sebész; — csufnéven: doktor; vagy igaz néven a minden gaz és gonosz-ságnak, minden bűn és becstelenség „tudora”. Egy nagy hibában szenved. Nem lát jól. Ebből származott a község számedásaiban mutatkozott hiányból eredt konfliktus. Tartozik a községnek mintegy nyolczszáz forinttal. Meg akarják rajta venni. Kételkedik a tartozásban; átnézi újból a könyveket s im kiténik, hogy a község tartozik még neki.

Szemhiba az egész.

Szaglasi tehetsége bármely elsőrendű kopóval is felér. Orrát magasan hordja, hogy könnyebben szagolhasson.

Az ujpesti község házi bűnbanda vezére és főparancsnoka.

Furfang quantum satis; gazság határtalan. A Stern-féle szeszgyárnak helyettes tulajdonosa, az ujpesti takarékpénztár czimű lebujs család fészek főmatadora, községi előjáró s csordavezető kolompos, — minőt a nép számárnak nevez — a zsidó hitközség, mint a bukott jellemek forumának első és disz tagja.

— minthogy pedig oly böles mint a mi előjárásunk, nem vagyok, hogy tudjam mint kell szent Péterhez vagy az alvilágba leveleket kézbesítés végett továbbítani, czélszerűbbnek tartom tek. szerkesztő urhoz küldeni azt, hogy abból egyrészt igazságos fogalmat alkosson magának községünk intéző körei felül, másrészt pedig, hogy meggyőződést szerezzen, minő önkényes basáskodásra engedi magát ez a zsidó gyepflön tartott előjáróság ragadtatni.

Mert nem elég, hogy holtat is megidézni bátorsága van, de törvényes jog és hatáskörét is tüllépni elég merész és szemérmetlen, a mennyiben mint az idézésről látni méltóztatik, 40 frtnyi követelésben bíraskodni akar, bárha az 20 forintnál magasabb összegnél jogában nincs is.

Ezek után kérem tek. szerkesztő urat, méltóztassék a közjó érdekében, mint az igazságnak oly páratlan feláldozó harcossza a mi ügyeinket is elismert jeles tollával szellőztetni, a mit a kókai magyar közönség köszönettel és erkölcsi elismeréssel meghálálni fog.

Ki különben elvtársi üdvözléssel maradok Kóka, 1884. november hó 13-án stb.

Sz—.

Megdöbbenéssel, felháborodással veszünk a fent leirt szomorú állapotokról tudomást. Nem azért, mintha bennünket ezen sajnálatos és siralmas uralgó viszonyok meglepnének, nem mintha ezen szőgyenletes, szomorú állapotok előttünk idegenek volnának. A legtávolabbról sem. Tudjuk, mert tapasztaljuk minden nap, minden lépten nyomon, hogy a társadalomnak diszes és fényes, az erkölcs szilárd oszlopain nyugvó épülete a régi magyar stylből, az új modera zsidó stylbe mint alakult s változott át.

A magyarságnak hatalmas és erős erkölcs-várát, melynek ormán a romlatlanságnak diszes lobogója évszázadokon át lengett, az önzés, haszonés és bűn fájdalom már romba döntötte, az éktelen rom eltemette a lobogót és hogy megbecstelenítessék, a hely is, melyen egykoron az oly fényesen tündökölt, a corruptionnak szennyes, kormos, füstös zászlója tüzetett reá ki.

A nova tekintünk mindenütt az erkölcs-telességnek pusztító sirjai tárulnak szemünk elé, a hova nézünk, a corruptionnak és közromlásnak temetője áll előttünk.

A minő borzalmas oly siralmas a helyzet és állapot, melybe a magyar keresztény társadalom került.

A fent ügyes tollal leirt kókai állapotok is igazolják eme képletes állításunkat, melyet a tapasztalat csalhatatlan filozofijából merítettünk.

S valóban a mily mese és csodaszertűn ezen áldott hazában a társadalom rövid két évtized alatt a romlásnak és pusztulásnak fuldokló porába omlott, oly sajtáságos, hogy az ok, mely ezt előidézte, sem ellemi csapásokra, sem az ellenség fegyvereinek irtó tüzeire nem vezette tik vissza, hanem mindenütt és mindenhol egyes-

Egy forintosokkal meg nem vesztegethető, csak tizesekkel. Becsületes embernek ellensége, minden zsidó és nem zsidó gazembernek bizalmas barátja és instruktora.

Scheiber Salamon sakter s lelketlen uzsonrásnak meghitt cimborája, fizetett tanácsadója.

Jövedelmi forrása: a község. — Állásai mind tiszteletbeliek. — Régente a legnagyobb akasztófa-virágból csináltak pandurt, így Rózsa Sándort is megbízták rablók elfogatásával; hát hogy ne élvezhetne ő is bizodalmat.

Boscovics Alajos is csupa „tiszteletbeli“ bizalmi hivatalt visel.

Orvosi gyakorlatában fáradhatatlan, t. i. azért, mert fáradság nélkül is kibírja. Összesen öt betege van, azok is tíz éve nyögnek keze alatt. Megköveteli, hogy a beteget három nappal etőbb jelentsék be nála, azután elküldi Plutóhoz. Mert hát ez az ő jól kitanult mestersége.

Korára nézve már nagyon is öreg, — kár volt ennyit is élnie. Azt állítja, a világ rossz; ily világban kár élni. Igaza is van neki, — de azért pusztulni mégsem akar. Sok becsületesebb embert is felakasztottak már!

Semmi jóra nem adja magát, minden rosszra felhasználható. Zsebei lyukasak, jobban mondva feneketlenek, tenyere ragadós. A zsidó kártyabanda és „chocherek“ tagja, de azért szegény, mint a templom egere.

egyedül csak a zsidóságnak nemzetölő üzelmeire. Minden ajak más-más, a botrányosnál is botrányosabb dolgokat rebesget a zsidóságnak viselt bűnei felül a multban és a szabadon büntetlenül elkövető gazságairól a jelenben és mégis, bár látjuk világosan az elharapódzott bajnak kúforrását, melyből a corruptionnak irtó, izzó lávája kiömlik, nem igyekszünk azt bedugolni, hanem inkább a forrásnak nagyobb teret engedünk hódítani, mely addig és addig hódít, míg a fokozatosan növekvő mederben a corruptiont mint megfékezhetetlen romboló áradat, bennünket magával teljesen el nem sodor.

S im ez sajnos; mert akkor, midőn kézzel foghatólag és szemmel láthatólag látjuk a bajt s tudjuk azt is, hogy az honnan ered, akkor nem szabad a népek lomhán vesztegelve nézni, hogy mint nő a veszedelem, mely őt környezi, hanem a komoly veszélyt elhárítandó, a bajnak radikális orvoslásához fogni és kezdeni kell.

Nem elég ám a zsidók által felidézett szerencsétlen bajunkban zsidni a zsidót, mint bajunkban a közvetlen okozót, — a zsidó szemérmetlen aljasságában legfelebb csak kaczag az ily alkalmazandó orvoslás fölött, — hanem ellene megtörésre társadalmilag szövetkezni kell, szövetkezni egyetértő kitarással, míg a szent czél elérve nem lesz.

Im hát szövetkezzék a zsidó hatalom alatt görnyedező kókai magyar és keresztény közönség testvériesen egymással. Vállvetett lakadatlan erővel ha küzd, a jólét, elégedettség és béke tüzhelyét és honát, a bűnös fondorlatokkal lerombolt zsidóság ellen, akkor a most oly szerencsétlen és szájalomra méltó helyzete ismét jobbra fordul, siralmas zsidó jobbágyságból ismét felszabadul.

Szabadságát a magyar más fegyverrel harcoló ellenségekkel szemben megtudta óvni évszázadokon keresztül és épen csak most satnyult volna el az edzett erő, midőn annak megtámadásánál fegyver gyanánt kard, lándzsa és sisak helyett uzsora és váltókkal küzdő ellenséggel áll szemben!

Ennyit a cikkben érintett már elviselhetlen és tűrhetlenné vált kókai zsidó határtalan hatalomról és annak vészthozó üzelmeiről s káros befolyásáról.

De hogy a kókai zsidó zsoldban álló előjáráságnak egy pár sort szentelhesünk, mint arra cikkirő ur által felkértünk, szükségesnek tartjuk a beküldött ékes (!) nyelven irt és egy már rég elhunytak szánt „Idézet“ ide iktatni, hadd lássa az „Ujpest“ olvasó közönsége, hogy van az ujpesti előjáráságon kívül még egy szemernyivel bölcsebb előjáróság Kókán.

I d é z é s.

Lankó Ferencz ur mint a vároki társulat megbízottja nevében Kóka közsegházához f. évi november hó 2-án délután 2 órára 40 frt — kr. tartozásának rendezése iránt ezenel Laczkó György megidézettik azon határozott kijelentés mellett, ha a fenti napon

Ujpesti bíróművész, — már t. i. ő csinálja a bírakat, nélküle azok nem csinálhatók. Legfelsőbb adórevizór. A kinek nagy az adója, hozzá megy s az igazság mérlegébe egy tizedtévén, helyrehozta az egyensúlyt.

Az első ujpesti nagyhatalom. Beniczky Tónika gyilkosa. Ma még csak morális, nemsokára teljes.

Benne nagy államférfi veszett el. A megtestesült fufang. Bár Ujpest vesztené el!...

A legnagyobb gazságból hozzáférhetlen igazságot alkot. — Igaz szót életében még nem mondott, — azt mondja: ez nem szokása. Könnyebb mindég igazat mondani, mint következetesen hazudni.

Nagy barátja mindennek, a mihez tisztességes uton hozzáférni nem lehet.

Kitűnő szónok — csak igen gyakran megfeneklik. Beszédei nagyszerűek, remekművek, csak a szellem hiányzik belőlük.

Feltétlen hive Sola törvényének „Lopni szabad, csak ügyesen kell azt megcselekedni, hogy rajt ne kapják az embert.“

Stern Ignác, Wolfner Lajos és ő egy bűnbanda, de hát ez természetes, minthogy ties faciunt collegium.

Minden egyébtől eltekintve s leszámítva a leszámítandókat, — a legbecsületesebb ember.

bármely okból is igazolatlanul elmaradna, minden további felszólítás nélkül a fenti követelés rendes per utján be fog hajtatni, mi önnök tetemes költségeket okozand. Kókán, 1884. október hó 30-án.

L. Eördögh Kálmán

Szolga János

I. jegyző.

(P. H.)

biró.

No már ezen urak igazán neveiket jobban és helyesebben nem választhatták volna, hogy a néz egyszersmind jellemvilágukra engedjen ugy következtetni, mint abból tényleg tetteik után következtetni lehet.

Mert zsidó „Ördögnek“ és hebreus „Szolganak“ kell lenni, hogy azt mivelni ember, magyar és hazafi képes legyen, a mit azok az urak mivelnek. Mi egyelőre beérjük azzal, hogy őket komolyan és erélyesen figyelmeztessük, hogy az eltévelyedett zsidó pocolyából térjenek ismét a kereszténység igaz útjára vissza és tartsák szem előtt, hogy háladatosabb a nép elismeréseért, a népért küzdeni, mint a néptől megvetett zsidó bérencz lenni a nép ellen. A megtéréshez urak soha sem késő. Az igazság és jog legyen a fonál, mely tetteikben a jó vőben vezérelni fogja és ne az önkény és zsarnokság, mely a nép türelme folytán tarthat ugyan ideig óráig, de maradandó soha sem lesz, nem lehet.

Szterényi Bertalan.

Felhívás előfizetésre!

Következő számunkkal lapunknak első negyede letelvén, tisztelettel kérjük helybeli és vidéki előfizetőinket, miszerint előfizetéseiket idejekorán megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében akadály álljon be.

Lapunk ára:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél „ 2 „ 50 „
Negyed „ 1 „ 25 „

Előfizetőinknek azon előnyt és kedvezményt nyújtjuk, hogy bárminő ügyükben lapunkban díjtalanul erős támaszt, erélyes pártfogót és lelkiismeretes védelmezőt nyervehetnek.

Az előfizetési pénzek postautalványon a címnek pontos megjelölésével kiadóhivatalunkba (Ujpest: Sándor-utca 3. sz.) küldendők, vagy személyesen is áthozhatók.

Lapunk egyes számai 10 krajczárért kiadóhivatalunkban, Fridmán József ur fűrdőpénztáránál, a lóvaspálya indóház dohány-tözsdejében, Kriszt József, Földessy Károly, és Liedloff József fűszerkereskedő uraknál kaphatók.

Regi számaink a kiadó hivatalban kaphatók.

Az „Ujpest“ kiadóhivatala.

Különfélék.

— Sajtóperünk. Dr. Sárkány József IV.—X. ker. btó eljárásbíró által lapunk ellen folyamatba tett sajtóperre vonatkozólag, következő megkeresést vettük a sajtóügyi vizsgálóbírótól Csery Kálmán urtól. „A budapesti ker. kir. sajtóügyi vbiróságtól. 33431./1884. s. v. 1. szám. T. Szterényi Bertalan urnak, mint az „Ujpest“ című hetilap felelős szerkesztőjének Ujpesten. — Bék János budapesti kir. ügyész ur mint közzvádó által Budapesten megjelenő „Ujpest“ című társadalmi hetilapnak f. 1884. évi október hó 42-én kiadott 7. számában a „Különfélék“ rovatában „A btó járásbíróság egy kupler iránt“ felirással és aláírás nélkül megjelent közleményben állítólag foglalt sajtóvétségek megtorlása iránt panasz emeltetvén, az ennek tárgyában megindított vizsgálat során felhívom Uraságodat, mint az említett „Ujpest“ című hetilap felelős szerkesztőjét, miként a fent körülírt közlemény szerzőjének esetleg be küldőjének nevét és lakását, a közleményre vonatkozó eredeti kéziratnak csatolása mellett jelen felhívásom vételétől számitandó 3 nap alatt hivatalomban (Budavár Fortuna-utca 5. szám. I. emelet 8. ajtó) írásbelileg bejelenteni szí-

veskedjék. Budapest, 1884. évi november hó 6-án. Csery Kálmán budapesti ker. kir. sajtóügyi vbíró. (P. H.) Ezen megkeresésre követ kezű beadványt intéztük a vizsgáló bírósághoz: „Tekintetes budapesti ker. kir. sajtóügyi vizsgáló bíróság Budapest. 33431/1884. s. v. l. szám alatt tolyó hó 6-án kelt megkeresésére van szerencsém az „Ujpest“ 7. számában a „Különfélék“ rovatban megjelent „A bíró járásbíró-ság egy kupler iránt“ feliratu közleménynek szerzőjét saját személyemben bejelenteni és a kért eredeti kéziratot ide csatolni. Ujpesten, 1884. november hó 9-én. Kiváló tisztelettel Sztéryni Bertalan az „Ujpest“ felelős szerkesztője. lakik Ujpesten Sándor-utca 3. szám. Szerkesztőnk ez ügyben már kihallgatáson volt és a szerkesztést elvállalta, így a vizsgálat már be lőn fejezve és tárgyalásra vár.

Zsidó rablótanyák. Utcáinknak egyikét nem hiába keresztelték egy zsidó után el „Lövy“ utczának, de az istenigazában meg is felel annak, hogy zsidó nevet viseljen. mert az utca, mint maga a zsidó faj, melynek egyik rút hajtása után nevezetik, más elnevezést nem is nyerhetett, minthogy a prostituczióknak utcája csak zsidónevet érdemel. Ezen ronda zsidó utcában, — mely tudvalevőleg hemzseg a zsidó prostituált házaktól — van egy hatóságilag engedélyezett zsidó, erkölcsrontó lebut „uj világ“ czimet viselve. A zsidó invázió alatt megromlott s corumpált társadalom után nevezett a zsidó erkölctelenség „uj világát“ jelképező ezen ház is, mint a többi szenny és piszkos „Mexikó“, „Fekete macska“, „Veres lámpa“, „Fleischer-né“ stb., az új zsidó világnak szilárd (!) alapját képező nyilvános házak, olyan rablótanya melybe eltévedni szonon a mesterségként üző fosztogatók, utonállók és szegénylegények karjába omlásával. Még a feledékenység gyors reptű szárnya emlékezetünkben ki sem ragadta az annak idejében oly nagy szenzációt keltett rablást, mely a „Mexikó“-ban egy rákospalotai polgáron több száz forintig Stern Lipót és fia Stern Móricz, a rablást profizióként üző zsványok által elkövetett és már is egy másik rablástól nyerünk értesítést, mely az „Uj világban“ ismét egy rákospalotai fiatal ember 320 frt erejéig áldozatul esett, a nélkül, hogy a tettes mindezeidig az igazságszolgáltatásnak kezébe jutott volna. A tettes, mint magától értetődik, maga a bordélyház tulajdonos, ki ugyanis a „Mexikós“ ismert rabló zsidónak Antal fia. De hát rablót nemz a rabló. Azon kiváltságos jogok és szabadságok mellett, melyeket ezen leköpésre sem érdemes, undok, ronda, gyalázatos zsidók a szolgabíró, az előjáróság és a rendőrség részéről élveznek, nem csodálkozunk legkevésbé sem azon, ha az ily szemérmelen rablások napirenden vannak, a nélkül, hogy ezen a hatóságoknak zsebeibe pénzt eszkamatirozó nyavalyas, rongy zsidóknak csak a hajuk szála meggörbítették. Hogy meddig fognak ezen sármal, zsidók megteremtette állapotok tartani, azt precizitással kiszámítani nem tudjuk, de hogy egy jogállamban, melyben a polgárságnak jog, igazság és erkölcsérteke nagyobb, mint túrelme, nem tarthat sokáig, az több mint bizonyos. Tehát mielőtt még ezen megindított nemtelen és aljas zsidó actió az erkölcs, tisztesség és becsület ellen, a romlatlan társadalmi rétegekben a reactiót előidézné, azt tanácsoljuk a prostituczió kényerén és levegőjén bizó hatóságoknak, hogy csináljanak ezen a piszkos büntésközökben rendet és a mennyiben ők ezt nem tudják, mert a zsidók aranyzsinegjeivel kezeik kötvék, adják és rubázzák át ezen feladatot a katonailag szervezett csendőrségre. Meggyőződésünk az, hogy ekkor a rablótanyák feletti felügyeletében a csendőrség mely a mi teljes bizalmunkat élvezzi, feladatának magaslatán helyét derekasan és kifogástalanul megállni is fogja olyképen, hogy a bűn ezen lebutokból általa kiirtatik. Mi csak a csendőrségben találunk garanciát a rablók megfékezésére és ártalmatlanná tételére.

A zsarnok uralom kifolyása. Mint jól informált helyről értesülünk, Uhlarik Károly zsarnok bírónk a fenyegető leveleket halom számra kapja, melyben a nép felháborodott érzelme irányában és az előjáróság iránt kifejeztetik. Többek között egy levélben mint értesülünk egy német ajku egyén azzal fenyegetődzik, hogy a község házát és az összes zsidó gyárakat felgyújtják, ha a rend a községben mielőbb helyre nem áll. Megvalljuk, az ily természetű terrorizálást mi nemcsak nem helyesljük, de haározottan rosalljuk is. Bár ez az éhhetetlen szív és lélek nélküli gonosz zsidóbanda, mely községünket dominálja, istentelen előjáróságunkkal, mely a zsidókkal együtt egy jól szervezett haramia csapatot képez, nem érdemeine egyebet az egyszerű lebutokozás és ledurongolásnál; mindannak daczára, a mennyiben

mégis csak emberi nevet viselnek és állítólag azok is, ily embertelen eljárást velük szemben elkövetni nem szabad, nem lehet. Hisz vágják ezen emberek már maguk alatt a fát, mely oly mágiya leendő, melyet gazságuknak tüzes üszke felgyújtani is fog, tehát kár volna ezt bűnös kézzel megelőzni. Józánságra, meggondolásra intjük a zsarnokság alatt felháborodott fenyegető egyéneket, nehogy ily ocsmány bűnök elkövetésére magukat elragadtassák, vagy ily eszméért híveket toborzanak. Alkotmányos és törvényes eszközökkel kell és szabad küzdeni, és minden más eszköz. még ha a megfélemlítés szenvedély jogos kitérésében leli is fel gyökerét, elítélendő, méltatlan, mely a magyarságot akkor is megbecsülné, ha megtörtént esetben az ily szenvedélynek csak olyan zsidók és elzsidósodott koresnép estek áldozatul, kik ugys az akasztófán lehelték volna ki bűnös lelküket. Tehát többet ésszel, mint erővel te szegény, a zsidók által vérig kifosztott és agyon-sanyargatott felháborodott nép!

A sikkasztók. Mult számunkban közölt 60 frtnyi sikkasztási ügyben a kincstár kárára, dícséretére legyen mondva Leypold Kornél adófelügyelő ur a vizsgálatot elrendelte és a vizsgálat keresztül vezetésére Márfy Ede pénzügyi titkár urat bizta meg. Kemény (Koch) Gusztáv szolgabíró, kit mi a sikkasztónak ezen ügyben tartunk, Vácziól megidézettvén, kihallgatása alkalmával tagadta, hogy ő a 60 frtot bárkitől is átvette volna, ami azonban oly alávaló szemtelen huzság mit maga sem hisz el, mert egyrészt az egyik községi könyvből, másrészt a Végbelyi Lajos által tanuk előtt felmutatott, egy általa sajátkezüleg kiállított másolat nyugtából világosan kitűnik, hogy ő tényleg a pénzt felvette. Az eddigi vizsgálat, mint arról közvetlenül és egyenesen Leypold Kornél adófelügyelő urtól, — ki személyesen is a vizsgálatba befolyt — tudomást nyertünk, kiderítette, hogy a 60 frt tényleg a községi pénztári naplóba Diamantstein Lajos akkori zsidó zsebmetsző és csirkefogóból lett községi pénztáros által bevételeztetett, de kiadásba még eddig nem hozott; így ezen körülményből az adófelügyelő ur azt következteti, hogy az összeg még a község pénztárában lesz elhelyezve. Mi egyelőre az adófelügyelő urnak ezen következtetésére, a nélkül, hogy hivatalos értesítést tőle a vizsgálat eredményéről kaptunk volna, a mit eivárunk annál is inkább, mert lapunkban reá történt hivatkozásra indított a vizsgálatot meg. véleményt és nézetet nem nyilvánítottunk, mert ha ezt tennénk, az legfellebb csak kiméletlen támadás lehetne; azonban azt már most kifejezzük, hogy ha így gondolkozik az adófelügyelő ur, akkor jóllehet minden bűnös szándék nélkül bona fide magát félrevezetni engedte. Hisz ismerjük mi a községi előjáróságnak jó madarait. A csellel csinált valószínűségnek egy mázsával tán sikerült ezen, a rablást mesterségként üző előjáróságnak a felületes, hanyag munkát és mulasztást tulságosan elnéző adófelügyelő urnak és megbízottjának plauzibilissá tenni, hogy tényleg a 60 frtnyi összeg még a község pénztárában mint letét elhelyezve van. De hát ekkor is kötelességszerűen az adófelügyelő urnak jogtalan, törvénytelen, igazolatlan visszatartását a pénznek annyi éven keresztül büntetlenül hagynia nem szabad, hanem a jogtalan visszatartását, ami azonos a sikkasztással, a szolgabíró helyett a községi előjáróságot kell neki a fenyítő törvényszéknél feljelentenie. Ily módon esik majd ez a pernahajder gaz publikum esobörből vödörbe. Ők, mint rablók a zsvány szolgabíróknak bűnt palástolva, magukat sodorják a bűnbe. Mire nem képes a barátság! Azonban bárhogya és bármiként van ez a vétkes ügy, a mi majd hihetőleg kiderítettetni fog, az már most bizonyos, hogy nagyon ügyetlenül cselekedtek meg azt a Boskovitsok és Benitzkiek, ami pedig arra vall, hogy bűnös agyuk felmondani látszik már az eddig mindég oly ügyesen kieszelt fondorkodó szolgálatot. Hát még kérdéses ám az is, és arról mi nem nyertünk az adófelügyelő urtól tudomást, vajjon ha az összeg tényleg mint letét helyeztetett a község pénztárába el és állítólag annyi éven át abban hever, hogy kiván-e az a letét keltétől számítva a mindennap lezárandó pénztári naplóba mint „letét“ mutatva. — Mi határozottan kétségre vonjuk azt, mert elenesetben az ezen összegre jött fizetési megkereséseknél a több éven át elkövetett mulasztást az előjáróság akkor helyre igyekezett volna hozni. Kérjük a vizsgálatvezető Márfy urat ezen rendkívül fontos és a vizsgálat lényegével oly szoros kapcsolatban álló körülményre, habár utólagosan is kiterjeszkedni, mert ennek kiderítésétől fog függni, hogy minek minősíthető az elkövetett bűn, jogtalan visszatartásnak-e, vagy egyenes sikkasztásnak.

— **Egy zsidónak gazsága.** Hogy a zsidó vakmerő gazságában mire nem képes, arra legyen elég következő botrányos eset. Az Atilla és Sándor utca sarkán levő Zimmermann zsidó párnkásnak birtokát képező ház tudvalevőleg egy kis „ghetto“, melyben hemzseg az utálatos zsidófaj mint féreg a dögön. E ronda zsidó büzfészekben szerencsétlenségre valami Székely nevű törzsgyökerez, becsületes magyar iparos vett ki lakást, és látva az üdoritő fokhagyma illatú környezetet, mely közvetlen szomszédságát képezi, meghagyta feleségének és fiának, hogy mindenféle, a legkisebb érintkezéstől is Júda gyermekeivel tartózkodjanak. Történt azonban, hogy a zsidó kölykek, melyek a házat mint a békák a pocsolját elárasztják, a zsidók előtt a tőlük tartozkodó modora miatt nem valami kedvelt „gojnak“ 8 éves kis fiát a multkor gúnyolták. A kis Székely nem elég értelmes lévén még ahhoz, hogy tudhassa, miszerint a zsidónak, a becsület elleni sértése, az emberek becsületét csak emeli és értékét, mint ember fokozza, kapja magát az ereiben tiszta, romlatlan magyar vért pezsegni érző büszke kis magyarka, és hogy többé zsidó kölyök őt ne sértse, a főkolompos Mózsit úgy találta gyermeki vasmarkával magyarosan pofán legyinteni, hogy a többi Kóvik fajuk sajtóját képező bátorságukban, mind kerekelt oldottak, míg a pofán talált Mózsit pedig szeplős és ragyás pofáját tenyerével takargatva, sirvariva tátikájához, Liebermann lengyel zsidó szatócsoshoz sietett, hogy elpanaszolja, miképp megütötte őt az a kis „ségeczli“. A gyengéd tárt meghallgatva a Mózsilében piszkos csemetéjének panaszát, ott hagyta a hamis mértékeket, rábizva azokat élete párjára, az ő kedves kócos, mocsoktól duzzadó Rűfke feleségére, azon utasítást adva neki, hogy a fűnt három verdung két lat hijával, és piszkos ingére kaftánját felöltve s a pofázmányáról lelógó pajeszait rendbe szedve, az udvaron keresztül a „snajtszterekrije“ dű mamzer „oj“ hangos kiáltásával beront Székely lakásába, hogy elégtéit vegyen a mindig látható, náthában szenvedő felpofozott drága Mózsikája helyett. „Hojd merthe a makáé khis ségeczlije az enyim jerek schlogen (ütni)?“ ordít Liebermann (azonban képzeltet, hogy minő „kedvesember“ ez a ronda, utálatos, oroszországi vadonjaiból az üldözés elől ide menekedett kaftános zsidó már t. i. Liebermannnak ez a hű magyar fordítása) „ich wer ihm gleich erschlogen! (agyontütöm mindjárt).“ „Itt ne obé-gasson, ne lármázzon az ur“ mondja Székelyné férje távollétében, „mert kiutasítom.“ De hát a zsidó nem azért zsidó, hogy a figyelmeztető szóra hallgasson, és semmibe sem véve az aszszonyának vele szemben tanusított erélyes fellépését, még mindig tovább ordított, erőnek erejével megverni akarva a kis Székelyt. Azonban a katonás Székelyné nem tűrhettén tovább meg a zsidó tolakodását és erőszakoskodását, megakadályozni akarva gyermekeinek, egy idegen lakásába betolakodott rongy zsidó által törtéendő bántalmazását, nem vette tréfára a dolgot és megfogja a ronda zsidót, lakásából kilökni akarva, midőn a nyomorult, gaz zsidó nem tekintve azt, hogy asszonnyal áll szemben, úgy ütötte arcon Székelyné hogy arca rögtön feldagadt és elkékült. A zsidó ily gaz módon megboszulva Mózsikáját, káromolva, átkozva, amint csak ily romisz zsidóktól kitelhet, távozott. Ime kelle még ennél nagyobb zsidó gazság. De mint étesülünk, ezt a vakmerő gazságot és brutalizmusát a dög zsidó keserűn megbűnhödni fogja, mert Székely nem akarván kezét a zsidón bemocskolni, a fenyítő járásbírósnál feljelentette az esetet, mely megtanítja a zsidót, hogy mi az a házi szentély, melybe berontani oly szemérmelen vakmerőséggel merészkedett.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Sztéryni Bertalan.

Ujpesten. Tavasz-utca
és Erzsébet-utca sarkok
6-ik házszám, 4-ik ajtó alatt el
vállalatnak mindennemű
kézimunkák:
közönséges és monogram-hímzések
olcsó és pontos elkészítés mellett.